



สรุปผลการวิจัย อภิปรายและขอเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อจะศึกษาผลของการสอนทักษะกีฬาที่มุ่งต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 27 คน ประกอบด้วยกลุ่มที่มีทักษะกีฬาเก่ง กลุ่มที่มีทักษะกีฬานกลางและกลุ่มที่มีทักษะกีฬาอ่อน กลุ่มละ 9 คน แบ่งกลุ่มตามความสามารถโดยใช้แบบทดสอบแบบคัมมินตันมาตรฐาน ซึ่งประกอบด้วยการตีลูกกระทบแผ่นหนังของลอคฮาร์ตและแมคเฟอร์สัน การเสิร์ฟของเฟรนและการตีลูกโค้งของพลู และให้ตัวอย่างประชากรทั้งสามกลุ่มทำแบบสำรวจทัศนคติที่มีความเชื่อถือได้ ซึ่งผู้วิจัยได้คัดแปลงมาจาก The Piers Harris Children's Self Concept Scale ต่อจากนั้นได้ทำการสอนทักษะกีฬาแบบคัมมินตันแก่ทุกกลุ่มเป็นเวลา 6 สัปดาห์ ๆ ละ 3 วัน เมื่อทำการสอนเสร็จได้ให้ตัวอย่างประชากรทุกกลุ่มสอบแบบทดสอบทักษะแบบคัมมินตันและตอบแบบสำรวจทัศนคติใหม่อีกครั้ง

นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบทักษะกีฬาแบบคัมมินตันและแบบสำรวจทัศนคติใหม่ทั้งก่อนและหลังมาวิเคราะห์ตามระเบียบวิธีการทางสถิติ คือ

1. เปรียบเทียบความแตกต่างมัธยฐานและอันดับของคะแนนมาตรฐานจากการสอบแบบทดสอบทักษะแบบคัมมินตันในแต่ละกลุ่มตัวอย่างประชากร
2. เปรียบเทียบความแตกต่างมัธยฐานและอันดับของคะแนนตอบแบบสำรวจทัศนคติใหม่ในแต่ละกลุ่มตัวอย่างประชากร
3. เปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงทัศนคติใหม่ระหว่างกลุ่มทั้งก่อนและหลังการสอนทักษะกีฬาโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน (One Way Analysis of Variance)

4. เปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงทักษะระหว่างกลุ่มทั้งก่อนและหลังการสอนทักษะกีฬาโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน (One Way Analysis of Variance)

๖๖
ขอค้นพบ

1. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนมาตรฐานในการสอบทักษะการตีลูกกระทบฝาผนัง การเสิร์ฟสั้นและการตีลูกโค้งของกลุ่มตัวอย่างประชากรที่มีทักษะกีฬา เก่ง ปานกลาง และอ่อน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2. ทุกกลุ่มตัวอย่างประชากรมีอัตราโหม้ที่ต้นก่อนและหลังการสอนทักษะกีฬาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

3. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนจากคะแนนโหม้ที่ต้นก่อนการสอนทักษะกีฬาของทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

4. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนจากคะแนนโหม้ที่ต้นหลังการสอนทักษะกีฬาของทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

ในด้านทักษะกีฬาจากการวิจัยพบว่า มีความแตกต่างมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนมาตรฐานในการสอบการตีลูกกระทบฝาผนัง การเสิร์ฟสั้นและการตีลูกโค้งในทุกกลุ่มตัวอย่างประชากรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่มีความตั้งใจเรียน พยายามฝึกทักษะตามที่คุณสอนไว้กำหนดให้เป็นอย่างจริงจังทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ทั้ง เซ็น เคนโก และ กรอฟอร์ด (Cecco and Grawford) กล่าวว่า ทักษะกีฬาเป็นทักษะที่ได้จากการเรียนรู้ (Learned Skill) และเป็นทักษะเกี่ยวกับการใช้ช่วยะในการเรียนรู้ (Perceptual Motor Skill) ซึ่งผู้เรียนจะต้องสามารถรู้สึกสิ่งเร้า รู้จักเปรียบเทียบสิ่งที่มีอยู่เดิมกับสิ่ง ที่เปลี่ยนแปลง มีการประสานงานและจัดลำดับของเหตุการณ์ได้อย่างถูกต้องและมีประสาหลังการ

เป็นผู้ควบคุมให้อวัยวะ เป็นตัวแสดงพฤติกรรมออกมาโดยการฝึกปฏิบัติจนเกิดความชำนาญ¹

ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งที่น่าสนใจทำให้ทักษะกีฬาแบดมินตันของทั้ง 3 กลุ่มดีขึ้น คือ โครงการสอนที่ใช้ในการทดลองที่ผู้วิจัยได้กำหนดทักษะจากง่ายไปหายากซึ่งเป็นไปตามกระบวนการเรียนรู้ และนอกจากนั้นในการประเมินผลท้ายชั่วโมงผู้วิจัยได้ใช้เกมแข่งขันทักษะที่เรียน ทั้งนี้เพื่อประเมินผลทักษะของผู้เรียนให้รู้ความสามารถของตนทันทีอันเป็นการให้ผลย้อนกลับ (Feed back) กับผู้เรียนเพื่อจะแก้ไขปรับปรุงตนเองต่อไป

ในด้านทัศนคติจากการวิจัยพบว่าในแต่ละกลุ่มตัวอย่างประชากรมีความแตกต่างกัน ทั้งก่อนและหลังการสอนทักษะกีฬาอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องมาจากตัวอย่างประชากรในทุกกลุ่มได้ทำตามที่ผู้สอนบอกและคอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งทำให้การเปรียบเทียบหรือการแข่งขันจึงค่อยๆ ลดลงไปในที่สุดทุกคนได้ให้ความเชื่อถือและร่วมมือในการฝึกทักษะร่วมในการฝึกทักษะร่วมกันอย่างดียิ่งทำให้เกิดความสำเร็จมากกว่าความล้มเหลวครั้งที่ ไวส์ (Weiss) ได้กล่าวว่า โปรแกรมพลศึกษาในระดับประถมจะต้องแบ่งสรรประสบการณ์ให้กับผู้เรียน ให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อถือ มั่นใจ เพื่อที่จะประสบผลสำเร็จและผู้เรียนควรรู้จักตนเองตลอดจนความสามารถของตนเอง ควรหลีกเลี่ยงการเปรียบเทียบความสามารถของตนกับผู้อื่น²

¹John P. De Cecco and William R. Grawford, The Psychology of Learning and Instruction (New Jersey : Prentice - Hall, Inc., 1974), p. 262.

²Raymond A. Weiss "Effects of Activity," Knowledge and Understanding in Physical Education, American Association for Health Physical Education and Recreation. (Washington : NEA Publications Sales, 1969), p. 84.

นอกจากนี้ผู้สอนได้ใช้การเสริมแรงด้วยวาจา (praise) กับผู้เรียนเพื่อให้เกิดความสำเร็จอันจะนำไปสู่การยอมรับตนเอง (Self- acceptance) ซึ่งเบลีและฟิลด์ (Baley and Field) ได้กล่าวว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว เมื่อผู้เรียนได้ถูกเสริมแรงให้เกิดความมุ่งมั่นที่จะทำให้ได้ดีขึ้นอยู่เสมอ สิ่งเหล่านี้เป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ดังนั้นครูพลศึกษาและผู้ฝึกสอนควรจะใช้การเสริมแรงด้วยวาจาเพื่อที่จะเสริมสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอน¹

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่า การเปลี่ยนแปลงทัศนคติระหว่างกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้ง 3 กลุ่ม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่ถ้าวิจารณาจากตัวเลขที่ได้จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนจะพบว่า ค่า F ของทัศนคติในการสอนทักษะกีฬาได้ 0.001 ซึ่งไม่แตกต่างกันเลยระหว่างตัวอย่างประชากรทั้ง 3 กลุ่ม แต่เมื่อทดสอบค่า F ของทัศนคติหลังการสอนทักษะกีฬาแล้วได้ค่า 0.12 ซึ่งแสดงให้เห็นแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงทัศนคติระหว่างกลุ่มเพิ่มขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยคิดว่าถ้าวินิจฉัยใช้เวลาในการสอนทักษะกีฬาตลอดจนปรับปรุงโครงการสอนให้ทุกกลุ่มได้ฝึกปรักร่วมกันเพื่อที่จะได้เกิดปฏิกริยาร่วม (interaction) อันเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ผู้วิจัยคิดว่าจะสามารถเปลี่ยนแปลงทัศนคติระหว่างกลุ่มได้

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการนำทักษะกีฬามาสอนเพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่มีทัศนคติในทางที่ไม่ดี
2. ควรนำทักษะกีฬาประเภททีมมาวิจัยถึงผลการเปลี่ยนแปลงทัศนคติกันของนักเรียนระดับต่าง ๆ

¹James A. Baley and David A. Field, Physical Education and the Physical Educator, (Boston : Allyn and Bacon, Inc., 1970), p. 339.

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรจัดโปรแกรมพิเศษสำหรับเด็กพิเศษโดยฝึกทักษะกีฬาเพื่อช่วยเหลือนักเรียนให้มีทัศนคติในทางที่ดี
2. ควรมีการวิจัยถึงผลการสอนทักษะกีฬาที่มีต่อทัศนคติของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา



ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย